

Maria Lúcia de Jesus e do Coração Imaculado
1907-2005

- **Én is az égbe jutok? - kérte Lúcia 1917 május 13-án a Jelenéstől.**

- **Igen - válaszolta a Szűzanya.**

Lucia 1907 március 28-án született Aljustrelben és március 30-án keresztelték a fatimai plébánia-templomban. Szülei Antónia dos Santos és Mária Rosa voltak.

A hét gyermek, hat lány és egy fiú közül ő volt a legkisebb. Gyengédség vette körül és kedveskedtek neki. Hat éves korában járult az első szentáldozáshoz. Mivel az otthoni körülmények megkövetelték, életét rögtön pástorként kezdte. Unokatestvéreivel, Marto Ferencsel és Jácintával tartott szoros barátságot és 1917-ben ők is társultak hozzá a pástorkodásban. Éppen a Szűzanya jelenéseinek éve volt ez. Ő az egyetlen, akinek ebben különleges helyzete volt, mivel a Jelenés csak vele beszélt.

Már a június 13-i jelenés alkalmával jelezte a Szűzanya, hogy Jácintát és Ferencet hamarosan viszi az égbe.

-Te azonban egy ideig még itt maradsz. Jézus téged akar felhasználni, hogy az emberek engem megismerjenek és szeressenek. Meg akarja alapítani a földön az én Szeplőtelen Szívem tiszteletét. Aki ezt elfogadja, annak megígérem az üdvösséget, és ezeket a lelkeket Isten úgy szereti, mint virágokat, amelyeket én állítok oda, hogy trónját díszítsék.

- Akkor én egyedül maradok?

- Ne csüggedj el! Soha nem hagylak el. Szeplőtelen Szívem lesz menedéked és Istenhez vezető utad.

A jelenések után Lúcia a «látnok» szerepében találta magát mindazokkal a veszélyekkel, amelyek ebből adódnak. Valaminek tehát történnie kellett vele. A visszaállított leiriai egyházmegye új püspökének egyik legelső dolga az ő nevelése volt. 1921. június 17-én a Szent Dorottya nővéreinek kollégiumába, Vilarba küldte anélkül, hogy személyi azonosságát ismerté volna. Ott kiváló erkölcsi és vallási nevelést kapott.

A kollégiumba való belépés óta az volt a kívánsága, hogy a szerzetesi életben Istennek szentelje magát. Nevelői példája és a hála arra ösztönözték, hogy Szent Dorottya intézete mellett döntsön, 1928. október 3-án Tuyban (Spanyolország) tette le fogadalmát. 1946-ban visszajött Portugáliába és Fatimában azonosította a jelenési helyeket. Felébredt benne a visszavonultság és magány utáni régi vágy. XII. Piusz pápától meg is kapta azt a kegyet, hogy 1948. március 25-én belépjen Coimbrában a kármelita apácákhoz. Ott élt imádságban és vezeklésben haláláig, 2005. február 13-ig.

A legfontosabb írásait «Emlékezések»-nek nevezzük. Ezeket nem saját akaratából írta, hanem a leiriai püspök parancsára, aki egyuttal egyetlen lelki vezetője volt. Az első írásnak az volt a célja, hogy képet adjon Jácintáról. A jelenések története ehhez csak keretként szerepelt, amelyben felragyogott Jácinta alakja. De a következő írásokban a Püspök kikért mindent Lúcia lelkéből és ehhez a munkához Lúciának nem is volt szüksége másra, minthogy tekintetét emlékeire irányítsa. És micsoda emlékekre! Mert ahol Ferenc és Jácinta életéről volt szó, ott saját életéről és a jelenésekről is szó volt. Már nem egyszerű emlékként látta azokat, hanem jelenlévő dologként, amely mintha tűzzel vésődött volna lelkébe. Ő maga utal arra, hogy «ezek a dolgok annyira belevésődtek lelkébe, hogy semmiképpen sem tudta őket elfeledni.» Ezért ezek az emlékezései inkább ismételt olvasása mindannak, ami lelke legmélyébe vésődött. Inkább szemlélődött, mint emlékezett és bensőleg leolvasott mindent.

A másik nagyon jelentős munkája «A Fatimai Üzenet Felhívásai». Lelke mélyén őrizte, amit az Égtől kapott és élte 87 éven keresztül Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletét. Mély küldetési tudatban őrizte ezt az üzenetet, amelynek tanúja és részese volt. Amikor elárasztották az üzenet után érdeklődő kérdésekkel, mivel nem volt lehetősége arra, hogy mindenkinek válaszoljon, kérte a Szentatyát, hogy írásban globálisan válaszolhasson a feltett kérdésekre. Tehát egy hosszú levélről van szó azokhoz, akik nyugtalanságukban kétségekkel, kérdésekkel és gondokkal fordultak hozzá. A legnagyobb hűséggel közölte velük, hogy mit kért az Ég Fatimában. Ezt az írását a Hittani Kongregáció is jóváhagyta.

2005 február 13-án délután 5 óra 25 perckor történt, hogy szelíden és jámboran becsukódtak a coimbrai kármeliták kolostorában azok a szemek, amelyek földüknön a Boldogságos Istenanya szeméibe tekinthettek. Bertone bíboros, genovai érsek, akit a Szentatya küldött, Portugália valamennyi püspöke és a hívők meg nem szűnő sora, imádságos és szeretetteljes lelkülettel vették körül a felravatorozott holttestet a nővérek kolostorának templomában. 2005. február 15-én az ország minden intézménye megállt, hogy ennek a nagy személyiségnek megadja a végtiszteletet, aki az ima és a hit elrejtett erejével képes volt beférkőzni az emberek szívébe. Mindenki élni akarta a Coimbrai székesegyházban abban az órában a csendes rózsafüzér és az eukarisztia átható erejét, ahol a temetési mise volt és a kármelita kolostorban, ahol a fatimai események utolsó tanújának koporsólyát helyezték örök nyugalomra.

Lúcia nővér ragyogó személyiség volt, tele örömmel és boldogsággal azért, hogy részese és közvetítője lehetett a fatimai eseményeknek. Mindannyiunkért ennek az ügynek, Jézusnak és a Szűzanyának szentelte magát. Általa érkezett hozzánk a fatimai üzenet és megígérte, hogy Isten trónjánál sem feledkezik meg rólunk. Könyveiben, az ő örökségéből kiérezzük lelkének rendkívüli közelségét Istenhez és Máriához. Az ő élete és boldog Ferenc és Jácinta élete, ahogy azt velünk közölte, legyen számunkra példa, hogyan kell teljesíteni a Szűzanya kéréseit.

Utolsó szavait 2005. február 8-án éjszaka hagyta ránk: «A Szentatyáért!... Szűzanyám!... Szűzanyám!... Angyalkák!... Jézus Szíve!... Jézus Szíve!... Megyünk, indulunk... az égbe... az Úr Jézussal... a Szűzanyával... és a kis pástorokkal!...»